

Husstand. De saa jo deres Fradrag, selv om de ingen Husstand have. Man tænke sig en Mand, der bor i et Pensionat, man tænke sig en Tjenestekarl, eller man tænke sig en Husholderste, en Husbestyrerinde. En saadan kan meget vel have en Indtægt, der nærmer sig eller endog overstiger det sædvanlige Skatteminimum, men dog vil hun i fuldt Maal faa Fordel af det ved § 8 hjemlede Skatteminimum paa henholdsvis — altsaa nu efter Udvalgets Endringsforslag 500, 600 og 700 Kr. Og paa den anden Side, hvis en Broder og en Søster holde fælles Husstand, er der ikke Spor af Tvivl om, at de hver for sig faa det fulde Afdrag i deres Indtægt. Hvorfor skal saa ikke Hustruen, som har selvstændig Indtægt, nyde den samme Begunstigelse, fordi hun ganske vist har fælles Husstand med Manden, naar det er et Hensyn, man slet ikke tager i andre Tilfælde? Hvis vi altsaa tænke os en Husholderste hos en Hebersvend eller Entemand, er Stillingen ifølge Udvalgets Forslag den, at baade hun og han faa det fulde Afdrag, saa længe de vedblive at være Husholderste, Hebersvend eller Entemand, men i det Øjeblik, de gifte sig, straffes de med, at det ene Afdrag bortfalder, og det forekommer mig mindre vel begrundet. Jeg indser ikke, hvorfor Staten skal tjene ved, at de to Mennesker indgaa Egtteskab, og derved maatte endog legitimere et Forhold, der i Forvejen var illegitimt, eller hvorfor de økonomisk skulle straffes derfor. Man kan maatte sige, at det er Undtagelsestilfælde, hvor andre selvstændige, skattepligtige Personer saaledes leve i fælles Husstand med andre, men disse Tilfælde ere ogsaa Undtagelsestilfælde. Det er virkelig Undtagelsestilfælde, hvor baade Mand og Hustru ville være skattepligtige efter denne Lov. Den Indbending forekommer mig derfor ikke at være tilstrækkelig. Jeg ser heller ikke rettere, end at at man kommer til samme Resultat ud fra den Tanke, der overhovedet ligger bagved Fradraget, nemlig, at det er, som det er udtrykt af Ordføreren, og jeg lagde Mærke til ogsaa af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) det „Eksistensminimum“, af hvilket man ikke med Rette kan tage Stat. Det udtrykkes i Motiverne til Regeringsforslaget med Ordene „det fornødne Livsbehov.“ Der staar ingen Steder noget om, og der er ikke bleven sagt noget om, at det skulde være Eksistensminimummet eller det fornødne Livsbehov for en Familie, og det er givet, at det praktisk for andre Mennesker anvendes saaledes, at de faa fritagelse, om de saa ere ganske alene, men hvorfor skal saa den Mand og Kvinde, der gifte sig, miste

det ene af disse Fradrag? De have samme Livsforholdigheder efter den Tid som før, og saa medfører det, at de gifte sig, jo endda ofte forøgede Byrder gennem Forsørgelsespligten over for de kommende Børn, Byrder, som man næppe kan paastaat blive tilstrækkelig imødetkomne ved et Fradrag af 100 Kr. for hvert af de første tre eller, som Udvalget foreslaar, for hvert af Børnene. Det er vist nok endda kun i København, at det er 100 Kr. eller maatte, det er over hele Landet, det erindrer jeg ikke. Vi, der have Børn, have vist erfaret, at vi ikke kunne føde og opdrage dem for 100 Kr. om Aaret pr. Styk. Jeg ser altsaa ikke, med hvilken Grund man vil berøve de Hustruer, der omtales i Endringsforslaget Nr. 20, det sædvanlige Fradrag, undtagen for saa vidt angaar de Børn, for hvilke der er stet Fradrag i Mandens Indkomst, og hertil sigter mit principale Endringsforslag, som jeg altsaa ud fra disse Betragtninger tillader mig at anbefale.

Skulde man alligevel ikke ville nyde Hustruen det fulde Fradrag, som andre Personer have Krav paa, mener jeg dog, og dertil sigter mit subsidiære Forslag, at man i alt Fald bør nyde hende Fradrag for saa vidt angaar den Del af hendes Indkomst, som skyldes hendes personlige Arbejde. Lad saa være, at man siger, skønt det ikke vil være principielt rigtigt og ikke stemmer med de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, at for den Indkomst, som hun har som Rente, Arv og Gave, skal hun ikke nyde Fradrag, saa bør hun dog billigvis nyde Fradrag for den Indtægt, hun har af personligt Arbejde, thi det kan hun, vel at mærke, ikke udføre, uden at maatte stille en anden i sit Sted i Hjemmet. Skal hun leve af Arbejdet i andres Tjeneste, er Betingelsen for, at hun kan erhverve noget derved, den, at hun maa sætte en i sit Sted til at passe Huset og pleje Børnene, og altsaa gaar der en væsentlig Del af hendes Indtægt fra til denne Udgift. Det skal der bødes paa ved at give hende Fradrag, og derfor mener jeg, at man i alt Fald for saa vidt bør give hende dette. Jeg har et særligt Tilfælde for Øje, naar jeg har draget disse Betragtninger frem, idet der for Tiden verserer en Sag for Højesteret, hvor netop Spørgsmaalet er dette, om en Kommuneledereinde i København, som er gift med en Haandværksvend, har Ret til at betragtes som en selvstændig skattepligtig Person og altsaa har Ret til at fradrage det sædvanlige Skatteminimum, som den københavnske Indkomstskattelov hjemler. Det fremhæves netop under denne Sag fra vedkommende